

[Kristen Amby.]

jeg nu ikke, man ved denne Lejlighed i Enkeltheder skal komme ind paa en statistisk Vurdering eller en Vurdering af de Grunde af rent ydre Art, som Justitsministeren her har anført.

Forslaget handler altsaa først og fremmest om Folkeafstemning. Nu siger Justitsministeren ganske vist, at det kan have sin Interesse at faa undersøgt, hvordan Det konservative Parti i det hele stiller sig til Problemet Folkeafstemning, og derfor vil han ikke modsætte sig, at dette Forslag henvises til et Udvalg. Jeg har aldrig tænkt paa at forlange Udvalg om dette Lovforslag. Et Udvalg om dette Forslag vilde jo ikke betyde andet, end at Regeringen syltede det — det ved vi jo. Vil endelig Regeringen, Det radikale Parti og Socialdemokraterne have Klarhed over Det konservative Partis Stilling til selve Spørgsmaalet om Indførelse af Referendum i Landets Forfatning, saa sidder der et Udvalg, som udmærket kan forhandle og afgøre dette Spørgsmaal. Der er jo nedsat et Udvalg angaaende Forfatningen, hvor man kan diskutere disse Spørgsmaal og faa al den Klarhed, man ønsker — saa for vor Skyld eller for dette Lovforslags Skyld skal man ikke fra anden Side bede om Udvalgs Nedsættelse. Vi beder ikke om det og mener i øvrigt, at det med den Begrundelse, Justitsministeren har givet for sin Stilling, er ganske ørkesløst at faa et Udvalg.

Kan jeg saaledes ikke ved denne Lejlighed argumentere imod Justitsministerens Opfattelse i Enkeltheder, fordi jeg synes, den er irrelevant, saa ønsker jeg dog allerede nu, foruden hvad jeg udførligt sagde ved Forelæggelsen, at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den offentlige Diskussion, der har fundet Sted, og den Diskussion, det ærede Medlem Hr. Løjes Forespørgsel her i Tinget afstedkom. Først maa jeg dog maaske sige, at den højtærede Justitsminister havde fuldkommen Ret i, at jeg havde fortalt mig groveligt og ikke søgt tilstrækkelig Oplysning om, hvad der var sket efter 1892, altsaa efter den sidste Henrettelse. Jeg har senere set efter, naturligvis, hvad jeg allerede burde have gjort før Lovforslagets Frem sættelse, og har set, at det ikke er rigtigt, at der ingen Mord fandt Sted i Aarene efter. Det var nu heller ikke min Mening at ville sige det, men jeg har sagt det. Jeg har set, at der i de første 7 Aar efter — saaledes ligger Statistikken — var færre Mord. Det første Aar efter, altsaa 1893, var der kun 2 overlagte Drabsforbrydelser. Det gennemsnitlige Tal i 7-Aaret før ligger paa 8 Komma

noget; det gennemsnitlige Tal for 7-Aaret efter ligger omkring 5. Jeg mener nu ikke, disse Tal beviser noget, for jeg mener ikke, man i dette Tilfælde kan bevise noget med Tal, men de beviser lige saa meget som Justitsministerens Tal.

Det første, man har sagt over for dette Forslag — altsaa ikke over for selve Spørgsmaalet om Dødsstraf, men over for det foreliggende Lovforslag om en Folkeafstemning —, er, at man skal ikke bøje sig for en Stemning; man ved jo nok, at der i Øjeblikket er en Bevægelse i Befolkningen, som kræver Genindførelse af Dødsstraf, og man siger altsaa, at denne Bevægelse er blot Udtryk for en Stemning. Hvis der skal ligge noget haanligt i Begrebet Stemning, noget overlegent, saa er jeg ganske uenig i den Betragtning. I Folkets Stemning findes tit instinktmæssigt den rigtige Reaktion over for Fænomenerne, og det er ganske urigtigt at sige, at her er det Tilhængerne af Dødsstraf, der taler højest og med mest Fanatisme. Det modsatte lader sig med lige saa stor Sandhed sige. Et enkelt Blad her i København har ført sin Kampagne mod Dødsstraffen paa en Maade, der ikke bare giver Udtryk for Fanatisme i sin Stilling, men ogsaa grænser til det utilbørlige.

Folkestemningen plejer man jo ellers nok at ville paakalde fra radikal Side, naar det passer i ens Kram. Da man saa sent som i Samlingen 1926—27 forlangte Folkeafstemning angaaende Militærspørgsmaalet, henviste man udtrykkelig til den Stemning, der forventes at være i Befolkningen. Med den højtærede Formands Tilladelse ønsker jeg at citere, hvad der dengang blev sagt af den nuværende højtærede Udenrigsminister, det daværende ærede Medlem Hr. Munch; det staar i Folketingstidenden for 1926—27 Sp. 4190:

„Naar vi mener det rigtigt, at der foretages en Folkeafstemning om dette Spørgsmaal, er det, fordi det er vor Opfattelse, at den Stemning, der findes i Folket med Hensyn til dette Spørgsmaal, ikke svarer til den Opfattelse, der kommer til Udtryk i de to Partiers Stilling, der har Flertallet her i Salen.“

Jeg behøver saamænd bare at svare med de Ord: Naar vi i Dag ønsker Folkeafstemning over Spørgsmaalet om Dødsstraffens Genindførelse i dansk Strafferet, er det, fordi det er vor Opfattelse, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke er den samme Opfattelse i Folket som den, der findes udtrykt i Magtforholdene i denne Sal. Og en Henvi sning til ens egen Stilling kan man